

VJENAC

ZABAVI I POUČI.

U Zagrebu 17. listopada 1885.

Br. 42.

Izlazi svake subote na dva arka. — Godišnja cijena 6 for., poštom i domaćim u kuću 7 for.
Rukopisi se ne vraćaju.

God. XVII.

Pozdrav sjedinjenoj Bugarskoj.

(17. rujna 1885.)

Spjevao *Jovan Hranilović.*

Da ste zdravo, dična braćo na Balkanu!
Hrvatskoj se veseli uzdah s grudi vinu,
Sjedinjenu, složnu, srećom ovjenu
Pozdravljajuć vašu dičnu otačinu.
Bedemi umieća survali se sami,
Srušila ih vaših uzdisaja jeka;
Božica je pravde borila se s vami
I čeznuće tiho braće iz daleka;
Zahvalni ste bili izbavniku svomu,
Zato danas svoji u svojem ste domu.

Simeone slavni, blago tvojoj sjeni!
„Zlatni viek“ u tvojoj Bugarskoj se novi,
Potomci su tvoji, srećom pomladjeni,
Danas nam na jugu prvi sokolovi.
Tek da im je tvoga duba veličine,
Da potresu zidjem gordog Carigrada,
Spasov krst da opet na Sofiji sine,
Da mu sveti plamen na tri mora pada;
Tuj da viekom sjaje, gdje i prije sjaše
Kano sveti nakit budućnosti vaše.

Da ste zdravo, dična braćo na Balkanu!
Slavenskom na jugu vi ste prvi tako,
Kojim zlatna zora budućnosti svanu;
S vami jug se svomu cilju poprimako,
Odsad ćete braći kano zvijezda sjati,
Sipljuć svjetlo nade kroz očajnu tminu;
Oj! i njih će sreće sunce obasjati,
Kad im dani kušnje u nepovrat minu,
Kad slobode suncu primaknu se sami,
Grijat će ih njeni posvećeni plami.

Da si zdravo i ti, sirotice moja,
Otačbino biedna, tužna, ostavljena,
Suze ti još roniš još mi nisi svoja,
Tebe svedj još grli očajnosti sjena.
Ne plači mi, ne plač', — krvave ti žrtve,
Junačka ti prošlost uz tebe mi stoje,
Pravda će ti nade uzkrisiti mrtve,
I povratit, slučaj oteo ti što je.
Zlatne ćeš slobode suncem obasjana
Sretna pružit ruku braći sa Balkana.

Roko.

Pripoviest iz seljačkoga života. Napisao *J. Gržetić Krasanin.*

I.

Nezasitno ljudsko oko dan današnji naviklo je
obširno i pomnjivo razmatrati narav. Kuda god
se upiljilo, svagdje hoće da si nadje zabave. Za-
virilo u golemu krš ili u gusto zelenilo, zagle-
alo se u radišu mravka ili bezposlicu vrabca, žmirkalo
milo lice pjevajuće mladane krasotice ili u namrzanu
ožinu plaćuće stare prosjakinje, svuda će, da svuda

naći svoj utisak, a taj utisak bio drag ili neugodan,
svakako će potresti čovjeku srcem.

Miso je smjelija. Ona će na krilima živahne mašte
polećeti tamo za zvijezde u bezkonačne prostore, strjelo-
vito strižući lakima krilima, obaći će i razgledati svemir
tražeći ono, česa ne ima, česa ne zna, al kad tamo,
sve nejasno, maglovito, tamno. Skrhana i umorna se
vraća, pokoja si želi; u srce se svali, a tu opet sumnja,